

ה' באייר ה'תשע"ט 10.5.19

מגזין מס' 526

ערב שבת פרשת אמור

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

אף על פי כן ולמרות הכל

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

כל המחנך עצמו להיטיב דרכיו מגלה עד מהירה כי אין הוא יכול להתקדם אל מטרתו אלא באופן של הליכה לאחור. כלומר, חינוך עצמי ראוי לשמו, לעולם כרוך הוא בהחלטה תקיפה: אשר, אף כי שוב ושוב מוצא אני את פניי (פנים לשון פנימיות) מופנות בדרך הטבע אל מצבי הקודם (כי הרי קשור אני, ובמילא גם נמשך עדיין להרגלים הישנים), בכל זאת אינני מתחשב בזה וכופה עצמי להכניע את ה'רע' שבקרבי (בעודו בתוקפו) להפכו ל'טוב'. זהו תפקידו ומנת חלקו של ה'בינוני' של ספר התניא, מהלך הוא כל ימיו (אף כי ב'רוורס') בנתיב צמיחה מחיל אל חיל אלי אמיתת מהותו הפנימית...

ובאשר עבודת האדם היא בבחינת 'מעט מעט אגרשנו', הרי כל מסכת ימי חייו של איש קבלת העול הינם תהליך אחד ארוך של 'יציאת מצרים'. כמבואר בתורת החסידות שבכל דרגה ודרגה שאוחז בה האדם, על מנת להיות בבחינת 'מהלך' המוסיף ומתעלה כל ימיו, נדרש הוא שוב ל'יציאת מצרים' נעלית יותר. וכך מתקדם הוא בעילוי אחר עילוי עד הגיעו ל"ארץ טובה ורחבה" – רחבות וגדלות המוחין...

כל המרגיל עצמו ללמוד מטעויותיו שלו ומשתדל לתרגם את תובנותיו ולקחיו לכלל כלים מעשיים המיטיבים הנהגתו בחיי היומיום – ברבות השנים, אט אט ('יורד אצלו האסימון' ו)זוכה הוא לאמיתת ישוב הדעת.

כללו של דבר: אין קיצורי דרך. יש להוציא מ'לקסיקון' תודעתנו מושגים כמו 'הוקוס פוקוס' או 'זבנג וגמרנו'. החינוך העצמי האמיתי מתחיל כשחדלים מלחפש 'פטנטים' ומוותרים על הכמיהה הדמיונית לפתרונות פלא...

נדרשות רק יגיעה ושקידה. – הן הן המחוללות את האפקט האדיר העולה מהצטברות ריבוי מעשים

טובים קטנים. 'פרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדול'!...

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ספירת העומר

ספירת העומר - רקע ומקורות

"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום"

ענינו המיוחד של חודש אייר הוא ספירת העומר, מכיון שחובת קיום מצוה זו קשורה עם כל יום מימי החודש כולו. שלא כבחודשים ניסן וסיון, בהם חלה חובת הספירה רק בחלק מימי החודש (בחודש ניסן - בחציו השני בלבד; ובחודש סיון - רק ימים ספורים בראשיתו).

בזמן שבית המקדש היה קיים, איש לא היה רשאי להתחיל בקציר התבואה (שהחלה להבשיל בחודש ניסן) עד שבית הדין בירושלים, יחד עם טובי העיר, היו פותחים את הקציר בטקס חגיגי. בליל ט"ז ניסן היה בית הדין יוצא לשדה, כשהוא מלווה בנכבדי וחשובי ירושלים עם כלי קצירה בידיהם, והיו קוצרים את העומר בשמחה רבה ובטקס גדול [ה'עומר' הוא מידת 'עשירית האיפה', (מידה למדידת כמויות תבואה) כשני ליטרים]. גרעיני התבואה היו מתקבלים מן הקציר ירוקים ולחים והיה צורך לייבשם. לשם כך היו שוטחים אותם לייבשם כנגד האש, עד שנעשו יבשים לגמרי.

לאחר מכן היו טוחנים אותם ברחיים, ואת הקמח היו מנפים שלוש עשרה פעמים, עד שנעשה נקי וטהור לגמרי מכל פסולת.

מקמח זה היו לוקחים 'עומר' אחד (לשם הקרבתו על גבי המזבח) והכהן היה מניפו תנופה לפני ה'. בתנופה זו

(קודם ההקרבה) היה הכהן מניע בידו את העומר לד' רוחות וכן למעלה ולמטה, כדרך שמנענעים לולב בחג הסוכות. הקרבת העומר היתה כעין תפילת תודה, שיש בה שבח והודיה לה' על תבואת השדה, מעין הצהרה כי ה' הוא 'בעל הבית' על העולם כולו. רק לאחר טקס הקרבת העומר, הותר לכל העם לאכול מן התבואה החדשה שנקצרה.

בפרשת "אמור" נצטוונו לספור שבעה שבועות מלאים (ארבעים ותשעה יום), למן היום שבו הביאו את העומר ועד יום החמישים, הוא חג השבועות. אמנם את העומר עצמו היו מקריבים בפועל רק בזמן שבית המקדש היה קיים, אך מכיון שמצוה זו של ספירת העומר נהגת גם בזמן הגלות בכל המקומות ובכל הזמנים, על כן, מדי שנה, אנו מתחילים בספירת העומר בלילה שלאחר חג הפסח, ובכל ערב סופרים בברכה, עד חג השבועות. נוסח הברכה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו על ספירת העומר".

עבודת תיקון המידות

ימי הספירה מקשרים את חג הפסח (יציאת מצרים) עם חג השבועות (זמן מתן תורתנו). כאשר הביא משה רבנו לבני ישראל (עוד בהיותם במצרים) את בשורת הגאולה, מסר להם באותה שעה את דבר ה': "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה". כלומר, כל תכלית יציאת מצרים היא לשם קבלת התורה. בשומעם זאת, החלו בני ישראל סופרים את הימים ואת השבועות ממחרת יציאת מצרים, בכמיהה והשתוקקות

בימים אלה בהם עוסקים ביתר שאת בהמשכת אור ה'מוחי' אל המידות על ידי עבודת הספירה, מודגשת במיוחד ההתבוננות בענין השלום והאחדות בין אדם לחברו, היא אמיתת ההכנה האנושית לקראת מתן תורה. אזי בחג שבועות יורד שער החמישים מלמעלה כ'גשמי ברכה' על גבי ה'קרקע' החרושה והמעובדת (מצד עבודת האדם בכוחות עצמו) ב-49 ימי הספירה.

אדמו"ר הזקן מבאר כי בזה שהעומר הוא משעורה (מאכל בהמה) וכן בזה שקרבן המנחה שמקריבים בחג השבועות הוא מקמח חיטה (מאכל בני אדם), רמז יש בדבר - ללמדנו כי אפילו זה שנמצא במדרגת "בהמה" (שחסרה אצלו כל הבנה והשגה בעניני אלוקות, ועד שאין בו כל דעת ורגש להכרח שבחינוך העצמי וכל שכן לענין עבודת הזיכוך הרוחני), בכל זאת גם הוא יכול - אם רק ירצה ויתאמץ - להגיע לדרגת 'אדם', בחינת 'אדמה לעליון'.

תלמידי רבי עקיבא

ימי ספירת העומר בין פסח לעצרת (חג השבועות) הינם ימי אבל על מותם במגיפה של עשרים וארבעה אלף מתלמידי רבי עקיבא. תלמידיו של התנא הגדול היו כולם תלמידי חכמים ושמשו מורי דרך לרבים באותם ימים, ובכל זאת נגזרה עליהם מיתה.

מדוע נענשו כל כך? על כך אומרים חז"ל: "מפני שלא נהגו כבוד זה בזה", היינו משום שלא שררה ביניהם אחדות במדה הנדרשת מצדיקים וחכמים בדרגתם. בשל מותם של כה רבים מתלמידי רבי עקיבא, נוהגים ישראל בימים אלה כמה מנהגי אבלות ומתחזקים בענין 'אהבת החינם' בין אדם לחבירו ובהוספה בכבוד הזולת, על מנת לבטל את הגורם והסיבה לאבלות (- היא 'שנאת החינם').

בל"ג בעומר, יום ההילולא (יום ההסתלקות) של רבי

לבואו של יום החמישים, בו תינתן להם התורה. במהלך ימי הספירה היה עליהם להשתחרר מן העבודות, בעיקר במובן הרוחני - להשיל מעליהם את מנהגיהם והרגליהם הרעים שדבקו בהם במשך 210 שנות גלותם במצרים. כל זאת משום שלקראת מתן תורה היה עליהם להתעלות מעלה מעלה בדרגות הזיכוך, הטהרה והקדושה כדי לקבלה בפנימיות.

המשמעות הפנימית של ספירת העומר

בפנימיות התורה מבואר ענין של שבע ה'ספירות' העליונות מהן נשתלשלו המידות בנפש האדם (חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות). ובאשר כל אחת מהספירות (ומדות האדם שכנגדן) כלולה אף היא משבע (כגון ספירת החסד שכלולה מחסד שבחסד, גבורה שבחסד, תפארת שבחסד וכך הלאה עד מלכות שבחסד, וכיוצא בזה בשאר הספירות), הרי שביחד (שבע פעמים שבע) ישנן ארבעים ותשע גווני גוונים ודקי דקויות הן בספירות העליונות והן במידות נפש האדם שכנגדן.

בכל יום מימי הספירה זיככו בני ישראל אחד מארבעים ותשעה פרטי מדותיהם. וכך מדי יום התעלו ממדרגה למדרגה בעילוי אחר עילוי כיאה ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש", עד אשר נעשו ראויים מצד עצמם לקבלת התורה.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך, מבאר כי 'ספירה' היא מלשון 'אבן ספיר' - אבן מאירה. ומוסיף כי בהתאם לכך מתפרשות המילים "וספרתם לכם" - "תאירו לכם". היינו שציווי התורה "וספרתם לכם" משמעותו - טהרו וזככו עצמיכם באמצעות עבודת הספירה. בימי ספירת העומר על האדם להתבונן במ"ט (49) שערי בינה כדי להמשיכן ולהאיר על ידן את 'מידותיו הטבעיים' (ולמעלה מזה, כמבואר בחסידות, אף לשנות את 'טבע מידותיו').

שמעון בר יוחאי, פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות (כדברי חז"ל "אין מגלגלין זכות אלא ליום זכאי"), וציוה אהבה ורעות. רשב"י לשמוח ביום הסתלקותו ולעשותו יום גילה, אהבה ורעות.

הסיפור השבועי

חכמת האם

יום אחד נכנס עמו בשיחה אחד החסידים. האב פרץ בבכי מר. "אינני יכול לחזור לביתי, ובינתיים אינני רואה שישועתנו קרובה", אמר.

"שמע לעצתי", יעץ לו האיש. "לך אל הרבנית הזקנה, אימו של הרבי, רעיית הצדיק רבי ברוך, ה'אמרי ברוך'. היא תשיג בעבורך ישועה מהרבי".

עשה החסיד כעצתו. הלך אל הרבנית, פתח לפניה את לבו וסיפר את הצרה שנפלה על בתו. "אני מבטיחה לך לפעול בענין", אמרה הרבנית.

בכל ליל שבת ומוצאי שבת נהג ה'אהבת ישראל' לבקר את אימו. הצדיק לא ויתר על הביקורים האלה גם כשלא היה בקו הבריאות.

במוצאי השבת הקרובה בא כדרכו אל בית אימו, וכאשר בירכה ב'שבוע טוב' – לא זכה למענה. הרבנית אף הסבה את ראשה הצידה, כאילו היא נמנעת מלהביט בו. "מדוע אינך משיבה לי?", תמה הצדיק.

"מדוע?!", השיבה הרבנית בטון נזוף, "מפני שכבר זמן רב נמצא כאן יהודי עם בתו החולה, ואתה אינך מסייע להם! איך אוכל לברך אותך בברכת 'שבוע טוב' כשהנערה וכל משפחתה סובלים כל כך?!"

הרהר הצדיק רגעים מספר, ואז השיב: "אימא, מבטיח אני שהיהודי הזה ייסע ביום שלישי לביתו ובתו בריאה ושלימה! רק בבקשה, השיבי לי ברכת 'שבוע טוב'!".

למשמע הדברים המפורשים אורו עיניה של הרבנית. בחיוך רחב על שפתיה השיבה לבנה: "אָ גיטע וואך! (שבוע טוב)".

זה קרה פתאום. בוקר אחד כאילו קללה נחתה עליה. דעתה של הנערה השתבשה.

הוריה ההמומים התקשו תחילה לעכל את משמעות הדבר, אך במהרה החמיר מצבה של הנערה, ובני המשפחה נדרשו להתמודד עם התפרצויות אלימות מצידה, עד שההורים נאלצו לכלוא אותה בבית. הם לקחו אותה לפסיכיאטרים מומחים, אולם הללו עמדו חסרי אונים.

אבי הנערה היה משומעי לקחו של ה'אהבת ישראל' מוויז'ניץ, שעליו התגלגלו סיפורי מופת לרוב. בצר לו מיהר לנסוע אל רבו, ושפך לפניו את צרתו.

הרבי איחל לבת החולה רפואה שלימה, והאב שב לביתו והתקווה מפעמת בלבו. הזמן נקף, ושום שינוי לא נראה באופק. נסע אפוא אל הרבי שנית, ושוב גולל את מצוקת הנערה, וגם הפעם בירך אותה הרבי, אך ללא הועיל.

ההורים חשו כי עוד מעט יוכרעו. הטיפול בנערה גזל מהם את כל כוחם וזמנם, וכאב לבם היה קרוב למוטט אותם.

"סע אל הרבי בשלישית", דרשה האשה השבורה מבעלה. "קח את בתנו עמך אל הצדיק, שיברך אותה ישירות, ואל תחזרו לכאן עד שתחזור לבריאותה".

החסיד ציית לרעייתו. הוא נסע אל הרבי, הזמין אכסניה מתאימה שבה יתארח עם בתו, ולא ידע מניין תבוא הישועה. הרבי כבר בירך אותה יותר מפעם אחת, ודבר לא השתנה. את מעט הזמן שנשאר פנוי מהטיפול בבת בילה בבית המדרש, ממתין לנס.

הוא לא אמר מילה על בתו. בלבו התחזקה התחושה כי הישועה כבר נפעלה.

הרבי קידמו במאור פנים, בירכו בדרך צלחה, והוסיף: "דאג גם לשידוך בעבורה!".

ליותר מכך לא היה האב זקוק. הוא מיהר לאכסניה, אסף את בתו, ושניהם יצאו אל תחנת הרכבת. בעודם צועדים הסבה הבת את ראשה לעבר אביה, ובפעם הראשונה אחרי זמן רב פתחה את פיה ואמרה בקול צלול:

"אבא, בבקשה התר את החבל הכובל את ידי".

האב לא ידע את נפשו מתדהמה. הוא מיהר לשחרר את בתו מאזיקיה, ועקב אחרי מעשיה. השתאותו גברה מרגע לרגע כשגילה כי בתו חזרה להתנהג כאחד האדם.

כשירדו מן הרכבת חיפש החסיד עגלה שתסיע אותם לביתם. יהודי ששמע את יעדם אמר לו: "תוכל להצטרף אליי. אני בדרכי לעיר הסמוכה".

התנהגותה האצילית של הנערה הרשימה את האיש. הוא בא בדברים עם אביה, ואחרי שהתענין על המשפחה, אמר שיש לו בן מוכשר ובעל מידות טובות. "אם נסכם את השידוך, נחסוך את דמי השדכנות", הוסיף בקריצה. וכך היה.

(על-פי 'מפי סופרים וספרים' - אבות א)

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

יום ראשון. שום שיפור עדיין לא ניכר בנערה. כך גם ביום שני. הגיע יום שלישי. מתח וציפייה מילאו את לבו של האב, שציפה בקוצר רוח לתנודה קלה שתעיד על הרפואה המובטחת, ואולם הדקות חלפו ודבר לא קרה.

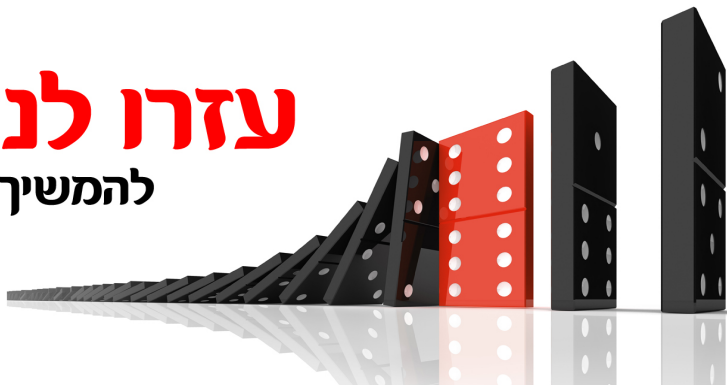
החליט החסיד להיכנס אל הרבי אחרי תפילת שחרית, ולהזכיר לו את הבטחתו לאימו. הזמן נוקף, הרכבת יוצאת בשעת הצהריים, ועד אז הבת צריכה לחזור לאיתנה.

בעומדו על סף חדרו של הרבי נרתע החסיד. יראת הכבוד מנעה ממנו להיכנס לחדר בלי רשות הגבאי. בדיוק אז בא למקום אחד מנכבדי החסידים. "מדוע אינך נכנס אל הרבי?", תהה. "אינני מרהיב עוז להיכנס בלי אישור הגבאי", השיב החסיד. "אני אינני חושש", השיב החסיד הנכבד, ונכנס פנימה.

כעבור רגע יצא החוצה וארשת בהלה על פניו. "מעולם לא ראיתי את הרבי במצב כזה!", אמר בזעזוע. "הרבי עומד ליד ה'סְטַנְדָּר', ודמעות שליש ניגרות מעיניו".

צמרמורת חלפה בגופו של האב. הרבי מתפלל ובוכה למען רפואת בתו. נרגש המתין לבוא הגבאי, ואחרי שהורשה - נכנס אל הרבי לקבל ממנו את ברכת הדרך.

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- נגלה) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- נסתר). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת אמור

מי מותר ומי אסור בעבודה ובאכילת קודשים

משה מזהיר, על פי ציווי ה', כי כהנים מצורעים, זבים או טמאים אסורים בעבודת המקדש וכן באכילת 'תרומה' (חלק הקרבנות המותר לכהנים), עד שיטהרו. זר (לוי או ישראל מבני עמנו שאינו כהן) אסור באכילת 'תרומה'. עבד כנעני, שהוא קניינו של הכהן, רשאי לאכול מן התרומה, אך עבד עברי, שאין גופו קנוי לאדונו הכהן, אינו רשאי, ככל זר, לאכול מן התרומה.

אשתו וילדיו של הכהן רשאים לאכול תרומה. בת כהן, משנשאה למי שאינו כהן, אסורה באכילה. אך אם התגרשה או התאלמנה ואין לה ילדים, 'חוזרת לבית אביה' ומותרת שוב באכילה.

כל האסורים באכילת תרומה אשר שגגו ואכלו, יחזירו לכהן את אשר אכלו בתוספת חמישית.

קרבת תמים ומומים הפוסלים

התורה אוסרת הקרבת קרבן שאינו תמים (שלם, היינו בעל חי שיש בו מום שאינו חולף). קרבן העוף נפסל רק בחסרון אבר אך לא בכל מום אחר. התורה מונה סוגים שונים של מומים הפוסלים בהמות להקרבה: עיוור, שבור, חרוץ, שיש בו יבלת, גרב או ילפת, שרוע, קלוט, מעוך, כתות, נתוק או כרות. אמנם, כל אלה, אף שאסורים הם בהקרבה, מותרים הם כתרומה להקדש.

דינים נוספים בקרבנות

התורה מונה דינים שונים בענין הקרבנות: הקרבת בהמה מותרת רק מיום השמיני ללידתה; אסור לשחוט ביום אחד בהמה ובנה; כאשר בשעת הקרבת הקרבן מכוון

קדושת יתירה בכהנים

ה' מזהיר את הכהנים ע"י משה מפני טומאת מת מפאת קדושתם היתירה. לכהן אסור להמצא במקום בו הוא עלול להיטמא למת. רק כאשר מדובר באחד משבעת הקרובים: אביו ואימו, בנו ובתו, אחיו ואחותו (שאינה נשואה) וכן אשתו - מותר לכהן לעסוק בעניני המת ולהיטמא להם.

אסור לכהן לשאת אשה גרושה או פסולה (זונה או חללה). כמו כן מוזהרים הכהנים במיוחד מפני מנהגי הגויים באבלם (אף שאיסור זה חל על כל בני ישראל, מכל מקום הכהנים מוזהרים בזה באזהרה יתירה).

מלבד שהתורה מזהירה את כלל בנות ישראל לבל יכשלו בעוון זנות, מוזהרות בזה במיוחד בנות משפחת הכהונה בשל קדושתן היתירה - בת כהן שזינתה, תישרף.

קדושה יתירה בכהן הגדול על שאר הכהנים

בשל קדושתו היתירה של הכהן הגדול אין הוא רשאי להיטמא אף לשבעת הקרובים האמורים. אשה בעולה או אלמנה אסורות עליו (אף שמותרות הן לכהן הדיוט - כהן פשוט שאינו כהן גדול), ומותר לו להינשא רק לאשה בתולה.

כהנים בעלי מומים פסולים לעבודה

הכהנים הסובלים ממום קבוע שאינו עובר וחולף, כגון: עיוורון, רגל או יד שבורים, גיבנת וכיוצא בזה, מוזהרים לבל יעבדו בבית המקדש. כהנים אלו אמנם רשאים (ככל אחיהם הכהנים) לאכול מן הקודשים מחוץ לאוהל מועד, אך אינם רשאים לעבוד ולשרת לפני ה' במקדש.

מנין החודשים מניסן) הינו 'יום טוב' זיכרון תרועה ואסורה בו מלאכה.

יום הכיפורים: בעשור לחודש (תשעה ימים לאחר ראש השנה) שבת שבתון הוא, יום הכיפורים – היום המקודש מכל ימות השנה. ביום זה, כבשבת, אנו מצווים על שביתה ממלאכה וכן לענות נפשותינו לכפרת עוונות בחמשת האיסורים: אכילה ושתייה, רחיצה וסיכה, נעילת נעלי הסנדל ותשמיש המיטה.

סוכות: בחמשה עשר לחודש תשרי אנו מצווים לחגוג את חג הסוכות, זמן שמחתנו. כל משך שבעת ימי החג מצווים אנו במצות השמחה, במצות הישיבה בסוכה ובמצות נטילת ארבעת המינים – אתרוג, לולב, הדס וערבה. היום הראשון של החג וכן גם היום השמיני ממנו (חג שמיני עצרת ושמחת תורה), הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם המלאכה. התורה מפרטת כמה מהקרבת בהן הקרבים בחג, ומציינת כי חג זה זכרון הוא לסוכות בהן ישבו בני ישראל בצאתם ממצרים.

המנורה שבהיכל

משה מוסר לבני ישראל את ציווי ה' אודות הדלקת המנורה מידי ערב בהיכל (שמחוץ לקודש הקודשים) בשמן זית זך.

לחם הפנים בשתי מערכות

מידי שבת יש לערוך על שולחן הזהב שבהיכל שתיים עשרה חלות חדשות עשויות סולת. החלות מסודרות על השולחן בשתי מערכות. כל מערכת – שש חלות סדורות זו על גב זו. החלות שסודרו בשבוע הקודם נאכלות ע"י הכהנים.

דינו של המקלל ושל חוטאים אחרים

התורה מספרת אודות בנה של שלומית בת דברי ומצרי, שבכעסו בשעת קטטה גידף את שם ה'; המגדף נעצר עד אשר יפרש ה' מה יהיה דינו; הקב"ה חורף את דינו

האדם במחשבתו כי יאכל אותו מעבר לזמן המותר, הופך בזה הקרבן ל'פיגול' ונפסל.

השבת ומועדי השנה

התורה מפרטת את ענינם של השבת והמועדים:

שבת: לאחר ששה ימי עבודה יהיה היום השביעי שבת קודש לה'. יש לשבות ביום השבת ואסורה בו כל מלאכה.

פסח וחג המצות: י"ד בניסן הוא יום הקרבת קרבן הפסח. למחרת ההקרבה, למן ט"ו בחודש ובמהלך כל שבעת ימי חג הפסח, אוכלים מצות בלבד ואסורה בהם אכילת חמץ (ואף בבל יראה ובל ימצא). היום הראשון והיום השביעי של החג הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם כל מלאכה.

העומר וספירת העומר: למחרת החג, ביום השני של חג הפסח הוא היום הראשון של חול המועד פסח, קוצרים את ראשית הקציר ומקריבים ממנו (בכמות של 'עומר') בצירוף עם קרבן כבש בן שנה, מנחה ונסכים ע"י הכהן על המזבח. רק לאחר טקס הנפת העומר ע"י הכהן מותרת תבואת השנה החדשה באכילה.

למן יום הקרבת העומר סופרים שבעה שבועות, ארבעים ותשעה ימי ספירת העומר.

חג השבועות: היום החמישים הוא 'יום טוב' חג הקציר, חג השבועות זמן מתן תורתנו ואסורה בו כל מלאכה. ביום זה מונפים לה' 'המנחה החדשה' (שני לחמים מן התבואה החדשה) וכן קרבנות החג: שבעה כבשים בני שנה, פר אחד, שני אילים, מנחה ונסכים לעולה. וכן שעיר עיזים אחד לחטאת ושני כבשים לשלמים.

ובעודה עוסקת בענין הקציר, שבה התורה ומזהירה את בעל השדה אודות השארת פאת השדה (שכחה) בשעת הקצירה עבור העניים, וכן אודות השארת השיבולים שנופלות מידי אוספי התבואה עבור הנזקקים.

ראש השנה: א' בתשרי, ראש החודש השביעי (על פי

לסקילה וגזר הדין מבוצע מחוץ למחנה.

בתוך כך מלמדת התורה כי דינו של הורג נפש (רוצח) בית הדין.

במיתה, ההורג בהמה ישלם את שוויה, והפוגע באדם

כוחו של דיבור חיובי

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

מן ההעלם אל הגילוי. דברים שהיו בהעלם במחשבה מתגלים ויוצאים החוצה על ידי הדיבור. הכח הזה פועל גם על יהודי שני.

כאשר מדברים על הרע של הזולת, מוציאים בכך לידי גילוי את הרע הקיים בתוכו, והדבר עלול לגרום לו נזק. אילו לא היו מדברים על כך, ייתכן שהרע היה נותר כשהוא חבוי בתוכו, ולא היה מביא את התוצאות השליליות.

זכות וזיכוך

אם כך באמירת דברים על הרע של הזולת, הרי מכיון ש"מידה טובה מרובה ממידת פורענות", קל וחומר שאמירת דברי שבח על יהודי מוציאה לידי גילוי את המעלות החבויות בו, והדבר מעניק לו כח וסיוע בעבודתו לקב"ה. כשמלמדים זכות על יהודי ומדברים על מעלותיו, הדיבור עצמו גורם שמעלות אלה יבואו לידי ביטוי בפועל.

זו ההוראה שנלמדת מהציווי 'אמור': יש לדבר בשבחו של יהודי, לדון כל יהודי לכף זכות ולדבר על מעלותיו. כשעושים כך, יתקיים גם הפירוש הפנימי ב"הווי דן את כל האדם לכף זכות" – 'זכות', מלשון זיכוך; כלומר, הדבר יביא לידי כך שכל יהודי יהיה זך וטהור, עד שהקב"ה יאמר עליו "ישראל אשר בך אתפאר".

(מתוך אתר צעירי חב"ד)

על-פי 'ליקוטי שיחות' כרך כ"ז)

שמה של פרשתנו – אמור. מילה זו, בהקשרה הכתוב בתורה, אמורה על הכהנים – "אמור אל הכהנים", אולם מנהג ישראל לקרוא לפרשה אמור, בלי ההמשך ("אל הכהנים"). על כן יש לראות בזה הוראה לכל יהודי, שהתורה אומרת לו: "אמור!".

מה יהודי צריך לומר? אי אפשר לומר שהכוונה לדברי תורה, כי על זה נאמר ציווי מפורש "ודיברת במ" (בדברי תורה). אלא האמירה שעליה מצווה כל יהודי היא – לומר דברים בשבחו של חברו.

האמירה יוצרת

על הפסוק "אמור אל הכהנים" נאמר במדרש: "אמרות ה' אמרות טהורות. אמרות בשר ודם אינן אמרות טהורות". המדרש מביא דוגמה ממלך בשר ודם, שמבטיח לבני עמו לבנות בניין, ולמחר הוא שוכב לישון ולא קם, "היכן הוא והיכן אמרותיו?!". אבל הקב"ה – מה שהוא אומר, הוא עושה.

בני ישראל דבוקים בקב"ה, "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום", ולכן כשם שאמרותיו של הקב"ה הן אמת והאמירה עצמה פועלת ויוצרת, כך גם ליהודי יש הכח לומר דברי אמת, שגם יכולים לפעול וליצור על ידי עצם האמירה.

הוצאת ההעלם

איזו אמירה פועלת על ידי עצם האמירה? זו אמירת דברי זכות על הזולת. ענינו של דיבור הוא להוציא דברים

תרבות יהודית מזמינה אתכם לסדנה עיונית ומעשית

תניא

תורת הנפש היהודית

המסע המופלא פנימה

עם הרב **יאיר כלב** והגיטרה

ימי שני | 20:00

במרכז דורות, מוא"ז זבולון

הסדנה כוללת 6 מפגשים

תתקיים בימי שני

בין התאריכים:

כ"ד ניסן (29.4.19) עד כ"ט אייר (3.6.19)

עלות כניסה - 30 ₪

גנו אנשמה זבולון!

לפרטים והרשמה

עינב - 054-4462521 | 04-8478129

תרבות יהודית בזבולון

חסידות על הפרשה אמור

יגיעה מאשר אצל ה'שור'. שכן ישותו של ה'שור' היא בבחינת 'התפעלות', ישות 'חמה' ורוגשת, דבר המעיד שאיננה חלק מעצם מהותו אלא דבר נוסף עליו (ולכן יש בהתפעלותו שינויים, לפעמים היא מתגלה ולפעמים לא). ואילו ישותה של ה'עז' היא פנימית (היא אינה מתגלית אלא כשמנסים להשפיע עליה בענין כלשהו) ו'קרה', דבר המעיד שהיא חלק מן העצם, וישות 'עצמותית' כזאת קשה ביותר לבטל.

(קונטרס התפילה עמ' 20)

בזמן הגלות אין מתגלה אור הגאולה אלא בבחינת מקיף

כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (כג, מב)

"כל האזרח" - האור האלוקי הנעלה שעתיד להאיר ולזרוח אחרי ביאת המשיח,

"בישראל" - בתוכיות ובפנימיות כל נשמה,

"ישבו בסוכות" - אינו מתגלה היום אלא בבחינת

מקיף ('סוכה'), שכן בזמן הזה אינו יכול להתגלות בפנימיות.

(ליקוטי-תורה - דברים, עמ' פח)

ומתלמידי יותר מכולם

אמור אל הכוהנים ואמרת אליהם (כא, א)
אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)

"להזהיר" - מלשון זוהר ואור.

"להזהיר גדולים" - כיצד יכולים הגדולים בתורה ועבודה 'לזהור' ולזכות בגילוי אור נעלה?

"על (ידי) הקטנים" - בזכות עבודתם עם פשוטי העם. וכפי שאמרו חז"ל (תמורה טז) שכאשר העשיר מעניק תרומה לעני, אזי, "מאיר עיני שניהם ה'".

(ליקוטי-שיחות כרך ז עמ' 151)

שלוש דרגות יגיעה בעבודת האדם שור או כשב או עז (כב, כז)

לפנינו שלושה סוגים כלליים של נפש בהמית.

"שור" - נפש בהמית בעלת עוצמה רבה, כשור הזה שכחו עמו לבעוט ולנגוח, ויש להשקיע כוחות רבים כדי לבטל את ישותה ואת בהמיותה.

"כבש" - נפש בהמית חלשה ורכה, שאין צורך ביגיעה רבה כדי לבררה ולזככה.

"עז" - נפש בהמית תקיפה ביותר, כעז זו שהיא "עז בבהמה דקה" (ביצה כה), וכדי לבררה דרושה יותר

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
 בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
 שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנצח

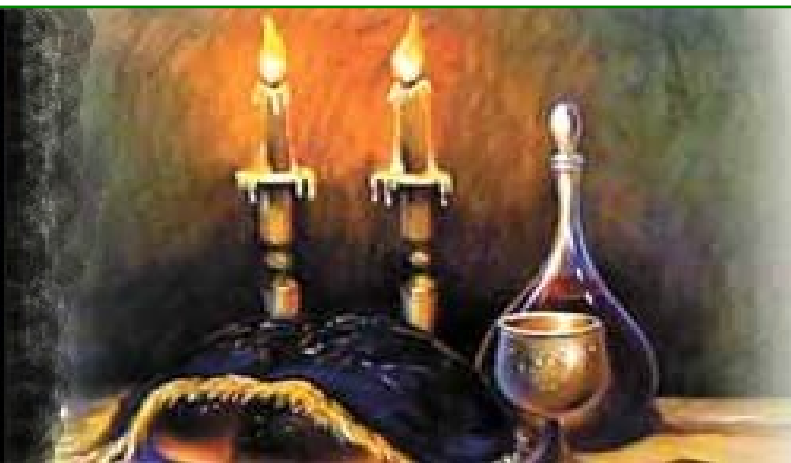
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:06	18:50	י-ם
20:09	19:05	ת"א
20:09	18:58	חיפה
20:07	19:06	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון